Phẩm 22: VƯỢT HƠN

Tuệ mạng Tu-bồ-đề bạch Phật rằng:

–Bạch Đức Thế Tôn! Đại thừa và người Đại thừa vượt hơn tất cả thế gian và Trời, Người, A-tu-la.

Bạch Đức Thế Tôn! Đại thừa này ngang bằng với hư không.

Như hư không dung chứa vô lượng, vô biên a-tăng-kỳ chúng sinh. Cũng giống như vậy, Đại thừa này dung thọ vô lượng, vô biên a-tăng-kỳ chúng sinh.

Đại thừa này, chẳng thấy chỗ đến, chẳng thấy chỗ đi, chẳng thấy chỗ dừng ở.

Đại thừa này, chẳng thật có quá khứ, chẳng thật có vị lai, chẳng thật có hiện tại. Ba đời bình đẳng là Đại thừa này. Do đó nên gọi là Đại thừa.

Phật dạy:

–Đúng vậy, này Tu-bồ-đề! Đại thừa của Đại Bồ-tát là sáu pháp Ba-la-mật: Bố thí ba-la-mật, Trì giới ba-la-mật, Nhẫn nhục ba-la-mật, Tinh tấn ba-la-mật, Thiền định ba-la-mật và Bát-nhã ba-la-mật.

Lại có Đại thừa của Đại Bồ-tát là tất cả Đà-la-ni môn, tất cả Tam-muội môn. Như Tam-muội Thủ-lăng-nghiêm cho đến Tam-muội Ly trước như hư không bất nhiễm.

Lại có Đại thừa của Đại Bồ-tát là pháp nội không cho đến vô pháp hữu pháp không.

Lại có Đại thừa của Đại Bồ-tát là bốn Niệm xứ cho đến mười tám pháp Bất cộng.

Này Tu-bồ-đề! Như lời ông nói, Đại thừa này vượt hơn tất cả thế gian và Trời, Người, A-tu-la.

Này Tu-bồ-đề! Nếu cõi Dục là chân thật chẳng luống dối, là đế lý chẳng điên đảo, thường hằng chẳng hư hoại, chẳng phải pháp không có, thì Đại thừa này không thể vượt hơn tất cả thế gian và Trời, Người, A-tu-la.

Bởi cõi Dục là luống dối, nhớ nghĩ, phân biệt, hòa hợp danh tự... có tất cả tướng vô thường phá hoại, là pháp không có, cho nên Đại thừa này vượt hơn tất cả thế gian và Trời, Người, A-tu-la.

Này Tu-bồ-đề! Nếu cõi Sắc và cõi Vô sắc là chân thật có chẳng luống dối, là đế lý chẳng điên đảo, thường hằng chẳng hư hoại, chẳng phải pháp không có, thì Đại thừa này không thể vượt hơn tất cả thế gian và Trời, Người, A-tu-la.

Bởi cõi Sắc và cõi Vô sắc là luống dối, nhớ nghĩ, phân biệt, hòa hợp danh tự... có tất cả tướng vô thường phá hoại, là pháp không có, cho nên Đại thừa này vượt hơn tất cả thế gian và Trời, Người, A-tu-la.

Này Tu-bồ-đề! Nếu sắc uẩn cho đến các thọ do ý xúc làm duyên sinh ra là chân thật có chẳng luống dối, là đế lý chẳng điên đảo, thường hằng chẳng hư hoại, chẳng phải pháp không có, thì Đại thừa này không thể vượt hơn tất cả thế gian và Trời, Người, A-tu-la.

Bởi sắc uẩn đến các thọ do ý xúc làm duyên sinh ra là luống dối, nhớ tưởng, phân biệt, hòa hợp danh tự... có tất cả tướng vô thường phá hoại, là pháp không thật có, cho nên Đại thừa này không thể vượt hơn tất cả thế gian và Trời, Người, A-tu-la.

Này Tu-bồ-đề! Nếu pháp tánh như thật tế, tánh chẳng thể suy nghĩ bàn luận, là pháp có, chẳng phải pháp không có, thì Đại thừa này không thể vượt hơn tất cả thế gian và Trời, Người, A-tu-la.

Bởi pháp tánh cho đến tánh chẳng thể nghĩ bàn tánh không có pháp, chẳng phải

pháp, nên Đại thừa này vượt hơn tất cả thế gian và Trời, Người, A-tu-la.

Này Tu-bồ-đề! Nếu Bố thí ba-la-mật cho đến Bát-nhã ba-la-mật là pháp có, chẳng phải pháp không thì Đại thừa này không thể vượt hơn tất cả thế gian và Trời, Người, A-tu-la.

Bởi Bố thí ba-la-mật cho đến Bát-nhã ba-la-mật không có pháp nào chẳng phải pháp, nên Đại thừa này vượt hơn tất cả thế gian và Trời, Người, A-tu-la.

Này Tu-bồ-đề! Nếu pháp nội không cho đến vô pháp hữu pháp không là pháp có, chẳng phải pháp không có thì Đại thừa này không thể vượt hơn tất cả thế gian và Trời, Người, A-tu-la.

Bởi pháp nội nói không cho đến vô pháp hữu pháp không chẳng có pháp, chẳng pháp, nên Đại thừa này vượt hơn tất cả thế gian và Trời, Người, A-tu-la.

Này Tu-bồ-đề! Nếu bốn Niệm xứ cho đến mười tám pháp Bất cộng là pháp có, chẳng phải không có thì Đại thừa này không thể vượt hơn tất cả thế gian và Trời, Người, A-tu-la.

Bởi bốn Niệm xứ cho đến mười tám pháp Bất cộng không có pháp, chẳng pháp, nên Đại thừa này vượt hơn tất cả thế gian và Trời, Người, A-tu-la.

Này Tu-bồ-đề! Nếu pháp Bát nhân, pháp Tu-đà-hoàn, pháp Tư-đà-hàm, pháp A-na-hàm, pháp A-la-hán, pháp Bích-chi-phật và pháp Phật là pháp có, chẳng phải pháp không có, thì Đại thừa này không thể vượt hơn tất cả thế gian và Trời, Người, A-tu-la.

Bởi pháp tánh nhân cho đến pháp Phật không có pháp, chẳng pháp, nên Đại thừa này vượt hơn tất cả thế gian và Trời, Người, A-tu-la.

Này Tu-bồ-đề! Nếu bậc Tánh địa, bậc Bát nhân, bậc Tu-đà-hoàn cho đến Phật là pháp có chẳng phải pháp không có, thì Đại thừa này không thể vượt hơn tất cả thế gian và Trời, Người, A-tu-la.

Bởi tánh địa đến chư Phật không có pháp chẳng phải pháp, nên Đại thừa này vượt hơn tất cả thế gian và Trời, Người, A-tu-la.

Này Tu-bồ-đề! Nếu tất cả pháp thế gian và Trời, Người, A-tu-la là pháp có, chẳng phải pháp không có thì Đại thừa này không thể vượt hơn tất cả thế gian và Trời, Người, A-tu-la.

Bởi tất cả thế gian và Trời, Người, A-tu-la không có pháp, chẳng phải pháp, nên Đại thừa này vượt hơn tất cả thế gian và Trời, Người, A-tu-la.

Này Tu-bồ-đề! Nếu Đại Bồ-tát từ lúc mới phát tâm đến lúc ngồi đạo tràng, các tâm trong khoảng thời gian đó là pháp có, chẳng phải pháp không thì Đại thừa này không thể vượt hơn tất cả thế gian và Trời, Người, A-tu-la.

Bởi các tâm trong khoảng giữa từ lúc phát tâm đến lúc ngồi đạo tràng của Đại Bồ-tát không có pháp, chẳng phải pháp, cho nên Đại thừa này vượt hơn tất cả thế gian và Trời, Người, A-tu-la.

Này Tu-bồ-đề! Nếu như trí tuệ kim cang tuệ của Đại Bồ-tát là pháp có, chẳng phải pháp không có, thì Đại Bồ-tát này không thể biết được tất cả kết sử và tập khí không có pháp, chẳng phải pháp để được Nhất thiết chủng trí.

Bởi như trí tuệ kim cang tuệ không có pháp, chẳng phải pháp, nên Đại Bồ-tát biết được tất cả kết sử và tập khí không có pháp, chẳng phải pháp được Nhất thiết chủng trí. Thế nên, Đại thừa này không thể vượt hơn tất cả thế gian và Trời, Người, A-tu-la.

Này Tu-bồ-đề! Nếu ba mươi hai tướng của chư Phật là pháp có chẳng phải pháp không có, thì oai đức của chư Phật chẳng thể chiếu sáng vượt hơn tất cả thế gian và

Trời, Người, A-tu-la.

Bởi ba mươi hai tướng không có pháp, chẳng phải pháp, nên oai đức của chư Phật chiếu sáng vượt hơn tất cả thế gian và Trời, Người, A-tu-la.

Này Tu-bồ-đề! Nếu ánh sáng của chư Phật là pháp có, chẳng phải pháp không có, thì chẳng thể chiếu khắp hằng sa cõi nước.

Bởi ánh sáng của chư Phật không có pháp, chẳng phải pháp nên có công năng chiếu khắp hằng sa cõi nước.

Này Tu-bồ-đề! Nếu sáu mươi thứ âm thanh trang nghiêm của chư Phật là pháp có, chẳng phải pháp không thì chư Phật chẳng thể dùng sáu mươi thứ âm thanh trang nghiêm ấy thấu đến khắp vô lượng a-tăng-kỳ cõi nước ở khắp mười phương.

Này Tu-bồ-đề! Nếu pháp luân của chư Phật là pháp có, chẳng phải pháp không thì chư Phật không thể chuyển pháp luân mà tất cả Sa-môn, Bà-la-môn hoặc chư Thiên vương, Ma vương, Phạm vương và tất cả thế gian chúng sinh đều chẳng chuyển xoay được.

Bởi pháp luân của chư Phật không có pháp, chẳng phải pháp, nên chư Phật có khả năng chuyển pháp luân mà tất cả Sa-môn, Bà-la-môn hoặc Trời, người và tất cả chúng khác trong thế gian đều chẳng thể xoay được.

Này Tu-bồ-đề! Chư Phật vì chúng sinh chuyển pháp luân. Nếu chúng sinh ấy là pháp thật có, chẳng phải pháp không có, thì không thể làm cho chúng sinh ấy đối với Niết-bàn Vô dư y mà nhập Niết-bàn.

Bởi chư Phật vì chúng sinh chuyển pháp luân. Chúng sinh ấy không có pháp, chẳng phải pháp, nên có thể làm cho chúng sinh ấy đối với Niết-bàn Vô dư y đã được diệt độ, đang được diệt độ, sẽ được diệt độ.

M